

Druhý díl série FREYJA & HULDAR

YRSA

SILVAR

FEIÐ

OLIVR

Černá díra

Tajemná hrozba z minulosti se naplňuje

U NÁS UŽ VYŠLO:

**Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny
DNA**

UKÁZKA Z KNIHY

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA
SILUR
FOLIR

Černá díra

Přeložil Ondřej Duha

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.

Copyright © Yrsa Sigurdardóttir 2015

Published by arrangements with Salomonsson Agency

V islandském originále poprvé vyšlo roku 2015

pod názvem *Sogið* v nakladatelství Veröld v Reykjavíku

V anglickém jazyce v překladu Victorii Cribb

vyšlo v nakladatelství Hodder & Stoughton roku 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Ondřej Duha, 2018

Czech Edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-557-9

Tuto knihu věnuji Mjase a Pille

– *Yrsa*

Výslovnost jmen hlavních postav:

Æsa – [eiesa]

Dadi – [dahthi]

Einar Adalbertsson – [ainar athalbertson]

Erla – [edla]

Fanney – [fanai]

Freyja – [fraia]

Gudlaugur (Gulli) – [gvóthloghur] [góli]

Gudmundur Lárusson – [gvóthmóndór louruson]

Heida – [haitha]

Huldar – [hóldar]

Jón Jónsson – [john johnson]

Karlotta – [kahrlota]

Kolbeinn Ragnarsson – [kolbaidn ragnarson]

Orri – [oré]

Sigrún – [sikrón]

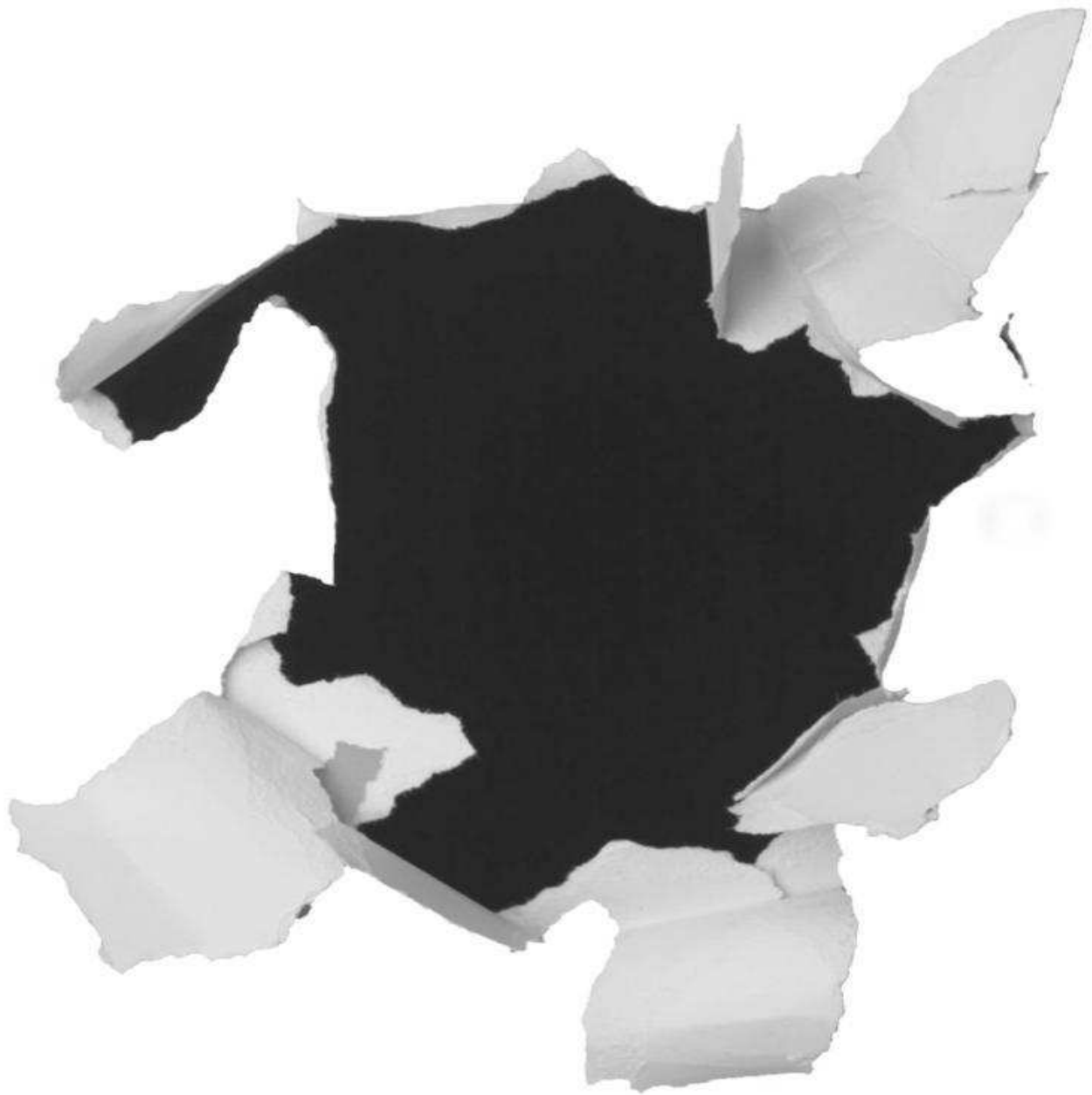
Sólveig Gunnarsdóttir – [sohlvaig gónarsdohtir]

Thorvaldur Svavarsson – [thorvaldór svahvarson]

Thröstur – [thrustór]

Vaka – [vahka]

Yngvi Sigurhjartarson – [ingvé sigórhiartarson]

Září 2004

PROLOG

Budova školy vrhala mrazivý stín na prázdné hřiště. Za ním svítilo slunce. Kolemjdoucí, kteří vstoupili do stínu, se úžeji zabalili do kabátů a přidali do kroku, dokud se znovu nevynořili na teplém slunci. Tam byl den klidný, ale tady na školním pozemku foukal ledový vítr a probouzel k životu houpačky v rohu. Pomalu se houपालy sem a tam, jako by na nich seděly neviditelné děti. Nudící se děti, jako Vaka. Horší než nuda byla však zima. Pálily ji z ní tváře a bolely prsty u nohou. Byla promrzlá do morku kostí. Celé to ještě zhoršoval fakt, že seděla na kamenných schodech, protože její nová prošívaná bunda nebyla dost dlouhá, aby jí zakryla zadek. Litovala, že neposlechla maminku a nevybrala si dlouhou, ale tu měli jenom v tmavě modré; ta do pasu byla červená.

Vaka si na zádech narovnala školní batoh a napadlo ji, jestli by se neměla přesunout na slunce. Tak by byla během čekání aspoň v teple – i když by byla pořád sama a znuděná tím, že se nemá na co dívat. Ale stín školní budovy se prodloužil natolik, že se bála, že kdyby z něho vyšla, tatínek by ji mohl přehlédnout a odjel by. Ne, to radši bude snášet zimu.

Kolem projelo auto stejné barvy jako tatínkovo, ale Vaka viděla, že to není správná značka a za volantem sedí někdo jiný, a posmutněla. Že by na ni zapomněl? Byl to její první den v nové škole, tak si možná myslel, že přijde domů sama jako obvykle. Snad posté pocítila píchnutí

stesku po starém domově. Jediné, co bylo na tom novém lepší, byl její pokoj, větší a mnohem chladnější než ten v jejich předchozím bytě. Všechno ostatní se změnilo k horšímu, včetně školy. Zvláště její spolužáci. Nikoho tam neznala. Ve staré třídě znala každého, věděla dokonce, jak se jmenují domácí mazlíčci ostatních děvčat. Teď se jí hlavou honila spousta nových jmen a tváří a ona je nedokázala přiřadit k sobě. Bylo to jako ta paměťová hra, ve které nikdy nevyhrála, pokud ji maminka schválně nenechala.

Vaka popotáhla nosem. Jak dlouho bude tatínkovi trvat, než mu dojde, že by ji měl vyzvednout? Vzhledla k hlavní budově v naději, že někoho zahlédne, ale okna byla tmavá a nikde žádná známka pohybu. Do tváří jí štípl další poryv větru a otrásla se. Vstala a vyšla po schodech ke vchodu. Uvnitř musí být nějaký dospělý, někdo, kdo ji nechá zavolat. Ale dveře byly zamčené. Klepat bylo k ničemu; silné dřevo tlumilo zvuk. Spustila ruku a vzhledla k velkým dveřím v marné naději, že se přece jenom otevřou. Nic se nestalo. Klidně se mohla zase posadit. Doufala, že ji schody nebudou studit tolik jako předtím.

Když se obrátila, dočista na zimu zapomněla. Na úpatí schodiště stála dívka, kterou si Vaka pamatovala z nové třídy. Neslyšela ji přicházet. Možná šla po špičkách, pomyslela si Vaka, i když si za boha nedokázala představit proč. Nehrozilo přece, že ji pokouše, nebyla mezi nimi ani špetka nepřátelství. Vlastně se vůbec neznaly, i když si ji Vaka dobře pamatovala. Aby také ne. Chyběly jí dva prsty: malíček a prsteníček na jedné ruce. Ta dívka seděla sama v první řadě a zdála se být velmi tichá. Nejprve si Vaka myslela, že tam také musí být první den, ale učitel ji nepředstavil tak jako Vaku, takže to tak nemohlo být. Když učitel dovolil žákům povídat si při hodině mezi sebou, neřekla ani slovo. Během přestávky seděla stranou a dívala se do prázdna, stejně jako teď Vaka na schodech. Tvářila se netečně, dokonce i když dva kluci začali reci-

tovat dětskou rýmovačku, kterou si Vaka pamatovala od své babičky: „Malíčku, malíčku, kdepak jsi? Prsteníčku, prsteníčku, kdepak jsi?“ Vaka si pomyslela, že je to od nich pěkně hnusné, ale ostatní děti nehnuly brvou. Nakonec odvrátila zrak, netroufla si zasáhnout. Koneckonců tam byla nová.

„Je zavřeno.“ Dívka jí věnovala nesmělý úsměv, který se rozplynul tak rychle, jak se objevil – možná to byl jenom světelný klam –, ale Vaka stačila postřehnout, že jí úsměv sluší. „Vždycky zamknou, když skončí vyučování.“

„Aha.“ Vaka nejistě přešlápla, nevěděla, co říct. Nikdy se jí moc nedařilo navazovat přátelství ani mluvit s cizími lidmi a tohle bylo toho dne poprvé, co se jí někdo pokusil vytáhnout z její ulity. „Chtěla jsem si zavolat.“

„Možná bys to mohla zkusit v krámě. Není daleko.“ Spolužačka ukázala do ulice. Měla palčáky, aby zakryla zmrzačenou ruku.

Vaka polkla a nejistě odpověděla: „Nemám žádné peníze.“ Maminka jí měla dávat kapesné každý pátek, ale pokaždé zapomněla. Většinou na tom nezáleželo, ale v některých situacích, jako právě teď, to byla otrava. Stejně jako to, že jí tatínek zapomněl vyzvednout. Dospělí mají hrozně špatnou paměť.

„Hm.“ Dívka se zatvářila smutně. „Já taky ne.“ Otevřela ústa, pak si to rozmyslela a zase je zavřela. Na rozdíl od Vaky, které koupili bundu o něco větší, aby do ní dorostla, jí byla bunda moc malá; rukávy měla příliš krátké a nemohla ji ani pořádně zapnout. Neměla ani čepici a zacuchané vlasy jí vlály ve větru. Přestože bylo sucho, byla obutá ve starých, vybledlých holínkách. Pestrobarevné palčáky však vypadaly čistě a nově.

„To nic. Počkám.“ Vaka se pokusila usmát, ale nepodařilo se jí to. Bylo těžké čekat v takové nejistotě. Byla jí zima a měla hlad. Kdyby tatínek přijel včas, seděla by už v jejich nové kuchyni a pochutnávala si na toastu. Vybavila si chuť rozpuštěného másla a džemu a zaškrundalo jí v břiše.

Spolužačka přešlápla z nohy na nohu. „Chceš, abych počkala s tebou?“ Když to říkala, nedívala se na Vaku, ale stranou, k prázdnému hřišti. „Můžu, jestli chceš.“

Vaka neměla připravenou odpověď. Bude to tak lepší, nebo horší? Mohla si vybrat: sedět tam sama a mrznout, nebo se snažit vymyslet, o čem si povídat s touhle holkou, o které ani nevěděla, jak se jmenuje. „Ano, prosím. Jestli se ti chce.“ Když se k ní dívka obrátila se zářivým úsměvem, dodala: „Ale budu muset jít, jakmile mě táta přijede vyzvednout.“

Úsměv pohasl a znovu ho vystřídal prázdný výraz. „No jasně.“

Při pomýšlení na to, jak si kluci dívku dobírali a jak osaměle vypadala, se jí to Vaka pokusila nějak vynahradiť. „Třeba by tě mohl taky odvézt domů.“ Sotva to vypustila z úst, už toho litovala; často slychala rodiče lamentovat nad cenami benzínu. Nemohla po tatínkovi chtít, aby si kvůli její spolužačce zajel, zvláště teď, kdy jim po koupi nového bytu zbylo tak málo peněz. „Bydlíš daleko?“

„Ne. Tamhle vzadu.“ Dívka ukázala na školu, zřejmě směrem k řadě domů, kterých si Vaka všimla, když o přestávce obcházela školní budovu zezadu. Od školy je dělil vysoký plot, na jehož opačné straně se válely nejrůznější odpadky: rozpadající se vybledlé krabice, kusy papíru, plastové tašky a suché listí. Vace odpadky vadily, byly hnusné, ale tohle bylo jedno z mála míst na hřišti, kam nedolehly posměšky kluků, tak došla k plotu a zadívala se skrz něj bez ohledu na odpadky.

Když si ty domy prohlížela, byla vděčná, že rodiče nekoupili jeden z nich. Vypadaly stejně omšele a zchátrale jako ten plot; jejich nátěr se loupal, zahrádky připomínaly džungli. Zahlédla zrezivělý gril stojící na zapleveleném trávníku; vypadalo to, jako by plevel prorůstal jeho mřížkou. Ve špinavých oknech visely nakřivo ušmudlané závěsy. Některá okna místo nich zakrývaly deky, jiná noviny nebo kusy lepenky. Znepokojená tím pohledem se Vaka

otočila a vrátila k ostatním dětem, které se chovaly, jako by neexistovala.

Ta ulice však měla jednu výhodu: byla kousek od školy. Třeba by si mohla zavolat od té spolužačky z domova? Bylo to jenom pár minut chůze a tatínek by nestál moc daleko, kdyby přijel, zatímco by byla pryč. Vaka sebrala odvahu a zeptala se: „Hele, nenechala bys mě zavolat od vás?“

Vyděšený pohled, který ta žádost vyvolala, ji vyvedl z míry. „Ode mě z domova?“ Dívka polkla a sklopila zrak. Zírala na své rukavice a kroutila zmrzačenou rukou. „A nemohly bychom prostě počkat tady? Tvůj tatka určitě brzo přijede.“

„Snad jo.“ Vaka si znovu nadhodila na zádech školní batoh. Čím dál víc ji tížil na ramenou, jako by ho táhly k zemi všechny ty minuty, které už strávila čekáním. „Kdybys mě nechala zavolat, mohly bychom si pak jet hrát ke mně.“ Vaka odhadla, že by spolužačka mohla být vděčná za možnost na chvíli uniknout z jednoho z těch hrozných domů. Důvodem, proč ji tak polekala Vačina žádost, mohlo být to, že nechtěla, aby někdo viděl její pokoj.

Zdálo se, že se dívka nemůže rozhodnout, jak odpovědět. „Tak dobře. Ale musíš to zvládnout rychle. A jenom jestli si pak půjdeme hrát k tobě. Ale nesmíš dělat hluk. Táta nejspíš spí.“

Vaka přikývla, velmi spokojená s výsledkem a také s tím, že se spřátelí s někým ze třídy. Samozřejmě by se raději seznámila s jednou z ostatních dívek, zvláště těch zábavných a oblíbených, ale ty se k ní chovaly lhostejně – zjevně nepotřebovaly víc kamarádek. Nejspíš se ukáže, že je tahle holka v pohodě, přestože jí chybí prsty. Aspoň nebyla zlá.

Když však vyrazily, zmocnily se Vaky pochybnosti. Při vzpomínce na ty zchátralé domy pocítila silnou nechuť do jednoho z nich vstoupit. Bylo by lepší počkat na těch promrzlých schodech. Na to už ale bylo pozdě. Pozemek školy už nechaly za sebou a blížily se k domům. Teď kráčely na slunci.

Jenže místo aby se Vaka zahřála, byla jí s každým krokem větší zima.

Marně hledala nějakou záminku, proč se obrátit zpátky a nezranit dívčiny city. Její nová kamarádka také mlčela a zdálo se, že vnímá každý krok. Nevyměnily si ani slovo, dokud nestanuly na popraskaném asfaltu před jedním z domů. Vaka přešla pohledem po průčelí, opatrně, aby nepohnula hlavou, a spolužačka si nevšimla, co dělá. Vypadalo to na největší barabiznu z celé ulice.

Dům měl dvě patra a byl obložený zrezivělým vlnitým plechem, který už léta neviděl ani kapku barvy. Předzahrádka byla nejzanedbanější ze všech, které Vaka to dopoledne viděla. Mezi pampeliškami, ptačincem a suchými keři ležela na boku tříkolka, stejně zrezivělá jako samotný dům. Skoro všechna okna byla popraskaná a na straně do ulice se nikdo neobtěžoval pověsit záclony. A jako by toho nebylo dost, visely přední dveře nakřivo na pantech. Celé to nahánělo strach.

Vaka pátrala v mozku po důvodu, proč by se měla obrátit, ale bylo už moc pozdě. Dívka na ni smutně pohlédla a řekla: „Tak pojď. Tady bydlím. Nedělej hluk a buď rychlá. Pak můžeme jít k vám a hrát si, je to tak?“ Její bezbarvé oči zářily očekáváním a Vaka neměla jinou možnost než přikývnout.

Když dívku následovala, školní batoh ji táhl k zemi, jako by byl plný kamení, a srdce ji tížilo v hrudi. Každý krok byl utrpením. Měla stejný pocit jako vždycky, když dělala něco, o čem věděla, že to špatně skončí. Jako když její rodiče pořádali večírek a ona se při prostírání stolu pokusila odnést příliš mnoho talířů. Už když tu hromadu zvedala, věděla, že je moc těžká, ale stejně to udělala. A všechny talíře do jednoho se rozbily. Přesně tak se cítila teď.

Dívka se zarazila s rukou na klice. „Pojď. A pamatuj si, musíme to zvládnout rychle.“ Vyslovila to skoro šeptem, jako by se uvnitř ukryvalo monstrum, které si jich nesmí všimnout.

Vaka napjatě přikývla a udělala poslední krok do dveří. Okamžik nato byla uvnitř. Vyšla ze slunce do tmy. Přivítal ji pach cigaret a kyselý smrad, který ji přinutil nakrčit nos. Dívka za nimi zavřela dveře a tma ještě zčernala. Možná to bylo dobře. Skryje nepořádek uvnitř a Vačina spolužačka si nevšimne jejího znechuceného výrazu.

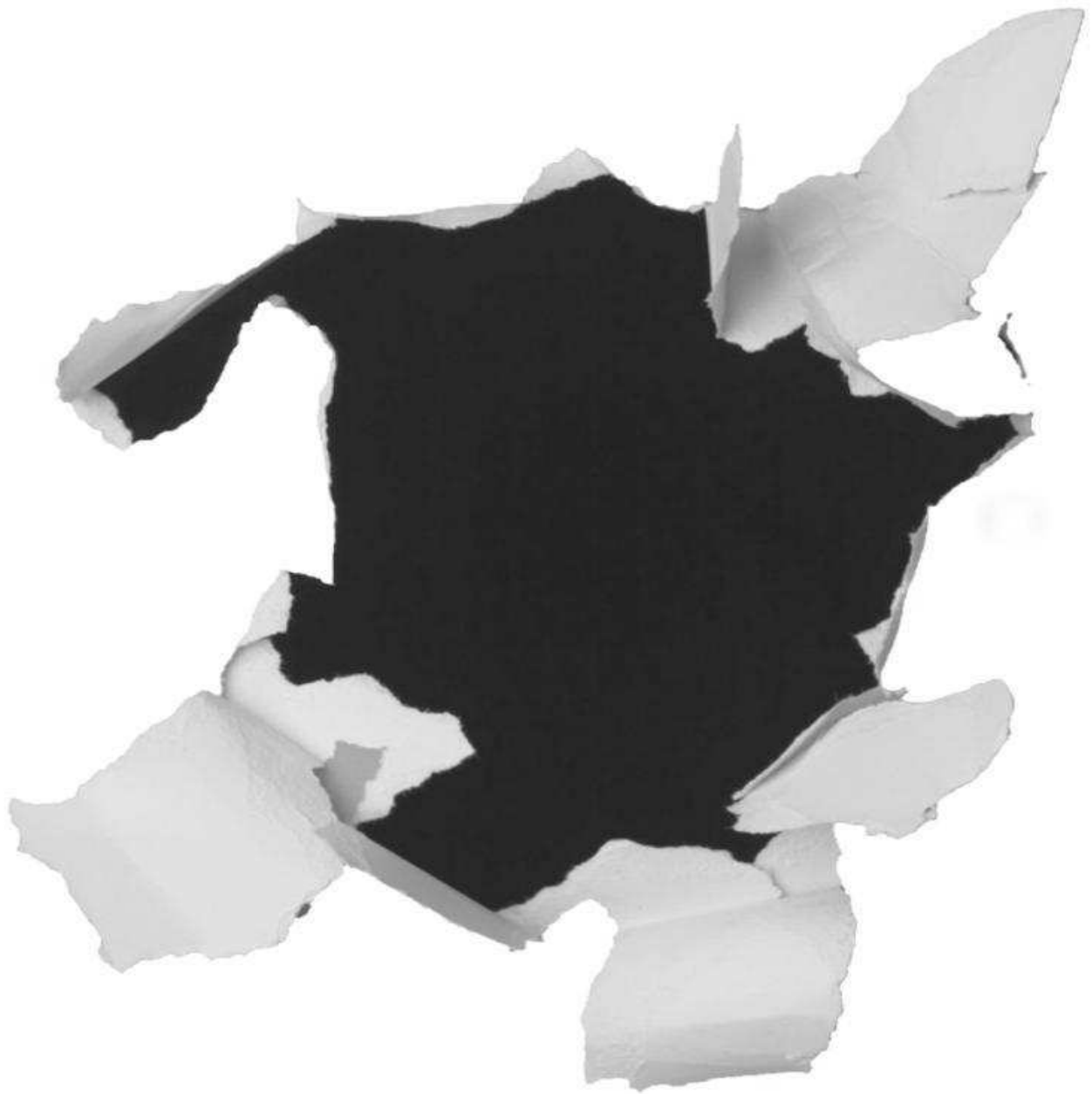
„Telefon je v prvním patře. Pojd’“, zašeptala dívka tak tiše, že ji skoro neslyšela. Zatímco si Vačiny oči zvykaly na tmu, všimla si, že se spolužačka rozhlíží na obě strany. Když Vaka okamžitě nezareagovala, netrpělivě jí pokynula. Už si sundala bundu, ale jenom jednu rukavici.

Vaka odtrhla pohled od rukavice, která ukrývala ruku s chybějícími prsty, a ostražitě vstoupila do chodby. Vtom jim nad hlavou zapraskala podlaha. Dívka prudce zvedla hlavu. Tvář se jí zkroutila hrůzou.

Vaka strnula a cítila, jak ji pálí oči, jako by se měla každým okamžikem rozplakat. Co tam pohledává? Unikl jí sten, tak tichý, že ho v tichu v domě nebylo skoro slyšet. Tohle byla strašná chyba. Horší než s těmi talíři. V zajetí paniky jí to pořádně nemyslelo. Jediné, co se jí honilo hlavou, bylo, že ani nezná dívčino jméno.

† † †

Hafnarfjördurská policie žádá o pomoc při pátrání po pohřešované dívce. Vaka Orradóttir, osm let, byla naposledy spatřena dnes odpoledne ve tři hodiny, když odcházela ze školy v Hafnarfjörduru a měla namířeno domů. Podle popisu je malá a útlá, má světle hnědé vlasy po ramena a na sobě červenou prošívanou bundu do pasu, červenou vlněnou čepici, džíny a růžové tenisky. Předpokládá se, že se stále nachází v uvedené oblasti. Každý, kdo má informace o jejím pohybu, ať kontaktuje hafnarfjördurskou policii na čísle 525 3300.

2016

1. KAPITOLA

Huldar upustil na stůl svazek fotokopií. Kromě malé sbírky poloprázdných hrnků od kávy na něm skoro nic nebylo. V poslední době dostával většinou úkoly, o které nikdo v oddělení kriminálního vyšetřování nestál, jako třeba tuhle věc ze školy. Nakonec se tomu nejspíš všichni na stanici zasmějí, stejně jako jemu – vedoucímu oddělení, který upadl v nemilost. Teď seděl ve vyhnanství v zadní části otevřeného kancelářského prostoru, odkud sotva viděl na svou bývalou kancelář.

Dával si záležet, aby se tím směrem nikdy nepodíval. Samotný pád z kariérního žebříčku mu tak moc nevadil; na nervy mu mnohem víc lezli jeho bývalí podřízení, kteří se k němu teď chovali, jako by byl nakažlivý. Původně předpokládal, že se jeho vztah s kolegy vrátí do bodu, kde byl před jeho krátkým povýšením, ale to se zásadně mylil. Ticho, které se rozhostilo, jakmile vstoupil do místnosti, a šepot, který slyšel, když odcházel, byly tak nesnesitelné, že si občas dokonce přál, aby měl znovu velení.

Ale tyhle pocity nikdy netrvaly dlouho. Skoro okamžitě si vybavil, jak moc tu funkci nesnášel. Nekonečné formuláře, hlášení, schůze a nesmyslná byrokracie; kdyby ho předem varovali, co ta práce obnáší, nikdy by s povýšením nesouhlasil. Ale informace byly v té době bohužel nedostatkové zboží. Celý proces se smrškl na jedinou větu: *Co bys řekl na povýšení?* Velení potřebovalo urychleně sehnat někoho, kdo by vedl vyšetřování komplikovaných vražd, a protože většina služebně starších detektivů musela po

sérii skandálů odstoupit, padla volba na Huldara skoro nedopatřením. Místo univerzitního titulu nebo renomé vyžadovaného v jiných sektorech se velitelské schopnosti policejního důstojníka posuzovaly v podstatě podle věku nebo odsloužených let. Tyhle parametry se daly snadno porovnat. Po nedávném poprasku pojal Huldar podezření, že do výběru zahrnuli další snadno vyčíslitelné hledisko – výšku. Byl přesvědčený, že v jeho případě rozhodlo i to, že jeho hlava vyčnívá nad okolní dav. Měl se raději nahrbit nebo posadit. Pak by pořád měl svoji starou práci někde uprostřed žebříčku velení a nekrčil by se na nejnižší příčli.

Přesto Huldar nechoval žádnou zášť k těm, kdo mu tu šanci nabídli. Mohl ji snadno odmítnout. Nezlobil se ani na ty, kdo měli na svědomí jeho degradaci. To prominentní postavení mu nemohlo vydržet dlouho. Zkázil vyšetřování vraždy tak velkolepým způsobem, že by ho sotva mohl někdo trumfnout. Jediné přirovnání, které ho napadlo, když to vysvětloval jedné ze svých sester, znělo, že se zachoval jako chirurg, který by vběhl na operační sál se zvednutým skalpelem, aby provedl naléhavý zákrok, ale přitom by zakopl a nedopatřením uřízl pacientovi hlavu.

Nejhorší na tom bylo, že s sebou stáhl ke dnu Freyju, ředitelku Dětského domu. Agentura pro ochranu dětí jí neodpustila, že zastřelila na svém pracovišti člověka, a sesadila ji na pozici obyčejného dětského psychologa.

Vlastně mohli být oba vděční, že se neplouží po ulici a nehledají práci.

Ne že by Freyja byla vděčná. Při těch vzácných příležitostech, kdy se po osudných událostech v Dětském domě jejich cesty zkřížily, mu sotva věnovala pohled. Překypovala hněvem a nebylo pochyb, že byl namířený proti němu. Huldar se při té vzpomínce ušklíbl. Pořád choval naději, že by se mohli dát dohromady, navzdory trapnému začátku, nevyrovnané střední části a katastrofálnímu finále. Mohl vinit jenom sebe; jejich první

setkání udalo tón a bylo překvapivé, že si vůbec dokázal získat její sympatie, byť jen nakrátko. Nepotkal mnoho žen, které by měly zájem o policistu, a poté co se spálil při předchozích kontaktech se ženami v klubech, se při prvním setkání s Freyjou vydával za truhláře a strávil s ní noc pod falešnou totožností, protože jí navíc sdělil jen své prostřední jméno, Jónas. Celý ten trapný podvod se záhy provalil, když se jejich cesty zkřížily při vyšetřování vraždy, které mělo rozcupovat jejich profesní pověst na kusy: truhlář Jónas byl nucen představit se jako Huldar z úřadu policejního komisaře.

Ale to, co se stalo jednou, by se mohlo stát znovu. Třeba dostane další šanci. To pomyšlení mu zvedlo náladu.

Usmál se na mladého policistu sedícího proti němu. Mladík jeho úsměv nespěšně opětoval a pak znovu sklopil zrak k počítači. Monitor nemohl ukazovat nic zvlášť zajímavého; nastoupil do oddělení kriminálního vyšetřování tak nedávno, že měl ještě nižší šarži než Huldar – nejnižší, kterou mohl dostat. Ale přestože byl ten zelenáč momentálně jediným člověkem na oddělení, jemuž se dostávalo méně respektu než Huldarovi, nebylo pravděpodobné, že by tenhle stav věcí trval dlouho.

„Máš fofr?“ Huldar si dával záležet, aby mu do hlasu nepronikl posměšný tón. Ten kluk byl absurdně citlivý. Neškodilo by ho trochu zocelit, ale toho se mohl ujmout někdo jiný. Huldar toho měl na přemýšlení dost i bez starostí o detektivy, kterým ještě teklo mléko po bradě.

„Ano. Ne.“ Mladíkovo čelo nad monitorem zrudlo.

„Tak ano nebo ne?“

„Ne. Fofr nemám. Ale pořád je co dělat.“

„Víš, když nemáme moc nebo nic na práci, taky na tom něco je. Aspoň z pohledu veřejnosti.“ Huldar se posadil a přitáhl si dokumenty. Čím dříve ten nesmysl vyřeší, tím líp. Potlačil povzdechnutí, když přebíhal pohledem dětský rukopis na první straně. *V roce 2016 už nebudou potřeba auta. Nahradí je vrtulníky poháněné solárními bateri-*

emi. Najde se léčba na rakovinu a všechny další vážné nemoci. Nikdo neumře dřív než ve sto třiceti. Island bude nejlepší země na světě! Elín, 9.C. Podpis provázela dvě srdíčka a dva smajlíky. Nevzpomínal si, že by se při své práci někdy předtím setkal se smajlíkem.

„Vyměnil bys auto za solárně poháněný vrtulník?“ Huldar odtáhl stranou dvě lišty v žaluziích a podíval se z okna. Šedý zimní den mohl sotva poskytnout dost energie na to, aby takový vrtulník vzlétl, natož aby se udržel ve vzduchu.

„Cože?“ Mladíkův tón naznačoval, že to považuje za nějakou zkoušku.

„Ale nic.“ Huldar neměl sílu mu to vysvětlovat. Předchozí večer zašel s pár kamarády do baru, zdržel se až do noci a vypil příliš mnoho pív. Buď ten kluk neslyšel o případu, který Huldar dostal, nebo měl dlouhé vedení.

„My máme k dispozici vrtulník?“

„Ano.“ Huldar své odpovědi okamžitě zalitoval a opravil se: „Ne. Nemáme vrtulník. Jenom jsem musel přečíst předpovědi budoucnosti napsané před deseti lety partou školáků. Tohle je jedna z nich – že budeme cestovat v solárně poháněných vrtulnících. Zdaleka to není nejhlupejší nápad, na který jsem při tom čtení narazil.“

Mladík popojel s židlí ke straně, aby viděl Huldarovi do obličeje. Jmenoval se Gudlaugur, ale na stanici mu přes jeho protesty nikdo neřekl jinak než Gulli. Nepochybně zůstane Gullim, dokud se neprosadí jako platný člen týmu, pokud se vůbec prosadí. Ne každý kurz úspěšně absolvoval. „Proč to musíš dělat?“

„Protože mezi nimi našli divný vzkaz a ředitel kontaktoval policii.“ Huldar podal Gullimu fotokopii dopisu s vrtulníkem. „V té době měla jejich škola partnerskou školu ve Státech a jednou z jejich společných aktivit bylo zakopání časové kapsle na hřišti. V plánu bylo vykopat ji po deseti letech a porovnat tehdejší představy dětí o budoucnosti s realitou. Žáci devátého ročníku sepisovali svoje úvahy o tom, jaký bude Island v roce 2016, a pak vložili dopisy

do časové kapsle. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby si jeden z nich nejspíš nevzal do hlavy, že předpoví nějaké vraždy. Mým úkolem je najít autora, aby psychiatři určili, jestli představuje hrozbu. Osobně o tom pochybuju, ale stejně se na to musím podívat.“

„A koho říká, že zabije?“

„Je jich celý seznam. Zmínil šest lidí. Neuvedl vlastně jejich jména, jenom iniciály. A ve dvou případech jenom jednu iniciálu.“ Huldar zalistroval v papírech, aby našel ten výhrůžný dopis. Škola mu od všech ostatních dala fotokopie, jen tenhle měl v originále. Sekretářka se zamračila, když mu ho podávala, a pak se zatvářila, jako by se jí ulevilo, že už je to problém někoho jiného.

Gudlaugur sledoval, jak listuje hromádkou. Huldar nemohl popřít, že je to příjemný pocit, když konečně některý z kolegů jeví zájem o to, co dělá. To se mu už dost dlouho nestalo. Škoda že tenhle případ byl taková ztráta času.

„Proč se prostě nezeptat toho žáka, který to napsal? Nemělo by být těžké ho vystopovat.“

„Ten dopis není podepsaný.“

„A co tedy uděláš? Zjistíš, čím podepsaný dopis v té časové kapsli chybí? Porovnáš rukopis se starými domácími úkoly?“

„Něco takového. Je tam o jeden dopis víc, než kolik bylo v tom devátém ročníku žáků, což naznačuje, že ten pisatel odevzdal dva. Takže musím porovnat výhrůžný dopis s ostatními z kapsle. Škoda že všechny ty děti mají tak mizerný rukopis. Nebo aspoň kluci.“

„Byl to kluk?“

„To předpokládám, vzhledem k tomu, jak je to načmárané. Nebo možná dívka, která psala levou rukou.“

„Nějaké otisky?“

Huldar se zasmál. „Jo, jasně. Určitě mi dovolí zaměstnat laborku snímáním otisků z pětadesáti dopisů napsaných bandou pubertáků. Na to bych potřeboval aspoň

jednu mrtvolu, ale nejlíp všech šest.“ Vytáhl výhrůžný dopis a znovu si ho pro sebe přečetl. *V roce 2016 umřou tihle lidi: K, S, BT, JJ, SV a I. Nikomu nebudou chybět a mně už vůbec ne. Nemůžu se dočkat. Žádné srdíčko ani smajlík.*

„Takže předpokládáš, že všichni ti lidé jsou pořád naživu?“

„Jsem si tím celkem jistý, i když vzhledem k tomu, že se kromě těch iniciál nemám čeho chytit, na sto procent to nevím.“ Huldar podal dopis Gudlaugurovi. „Sekretářka z té školy tvrdila, že v posledních deseti letech nebyl zabit nikdo s těmi iniciálami. Dodala, že jediný muž se jménem začínajícím na K byl zavražděný v roce 2013, ale pachatele se podařilo usvědčit a nešlo o jejich bývalého žáka ani nikoho ve správném věku. Samozřejmě to osobně prověřím, ale dokonce i školní sekretářka by měla být schopná projít si krátký seznam lidí zavražděných v téhle zemi.“

Gudlaugur mlčel, dokud dopis nedočetl. Pak pohlédl s nečitelným výrazem na Huldara. Obličej měl stále měkký, nos a tváře poseté pihami a na bradě nebylo vidět ani náznak strniště. Táhlo mu na třicet, takže mu bylo jenom o něco víc, než kolik by anonymnímu pisateli toho dopisu bylo dnes. „Existuje jedna stránka na Wikipedii.“ Gudlaugur se znovu začervenál, takže vypadal ještě mladší. „O islandských vraždách.“

Huldar zvedl obočí. „Vytvořil jsi ji ty?“ zeptal se trochu posměšně.

„Ne. Jenom jsem tě na ni chtěl upozornit. Ušetříš si čas, když si zkontroluješ jména obětí vražd na Islandu tam.“

Huldar zalitoval, že se na okamžik neubráníl posměchu. Měl by se s tím mladíkem raději spřátelit – pár spojenců v práci by se mu hodilo. Ale nebyl čas pokusit se to odčinit. Koutkem oka zahlédl, jak se k nim blíží Erla oblečená v bundě. Vyslal k nebesům zoufalou modlitbu, aby se ho nepokusila vytáhnout z kanceláře s sebou. Právě zvenku přišel a předpovězená bouře už začínala ukazovat drápy. Ale tohle nebyl jeho šťastný den.

Byla to pětáctyřicátá oblast nízkého tlaku, která Island té zimy zasáhla. Každá se zdála být silnější než ta předchozí. Jeden by si myslel, že bohové počasí mají s ostrovem nějaký spor a řeší ho bojem. Jakoby na důkaz toho podezření vmetl poryv větru Huldarovi do tváře suchý list. Studený a slizký se mu přilepil na tvář. Když zvedl zmrzlé prsty k obličeji, přilepil se list na ně. Divoce zamával rukou a list odlétl přes zahradu.

„Našel jsi něco?“ Erla měla co dělat, aby udržela rovnováhu. Její dlouhá policejní bunda se chovala jako plachta a ona se stavěla bokem proti větru, jak se celkem pochopitelně snažila neupadnout před ním na obličej. Jejich vztah byl trochu napjatý od chvíle, kdy ho sesadili a ji jmenovali na jeho místo. Trapně se cítila jenom Erla; on nepociťoval žádnou zášť. Někdo tu práci dělat musel, tak proč ne ona? Podle jeho názoru byla na tu roli trochu neotesaná a netaktní, ale možná ji vybrali i proto. Na policejní šéfy byl vyvíjen tlak, aby se povyšovalo víc žen, a s Erlou dostali to nejlepší z obou světů: ženu, která se chovala stejně hulvátsky jako její mužští kolegové.

„Ne. Nemůžu najít vůbec nic. Aspoň nic zlověstného. Je to jenom obyčejná zahrada s obyčejnými krámy.“ Kývl směrem k otlučené trampolíně bezpečně upevněné na druhém konci trávníku. Zjevně to bylo už dávno, co na ní skákalo nějaké dítě; látka shnila a zbyla jenom kovová konstrukce a několik per. Huldar poklepal na vršek zrezivělého grilu, ale neobtěžoval se upoutat Erlinu pozornost k vířivce, protože ji nemohla přehlédnout. Nikdo nemohl nevidět, jak obyčejná ta zahrada je. „Musí to být nějaký žert, nemyslíš?“

„Žert?“ Erla se rozhlížela po zahradě, aby se nemusela podívat Huldarovi do očí. Zpod kapuce sledovala, jak Gudlaugur šťourá klackem v keři bez listí při hledání kdoví čeho. Erla se obrátila zpátky k Huldarovi a pečlivě

se mu soustředila na bradu, ne na oči. „Nechápu, co je na tom vtipného, krucinál.“

Huldar pokrčil rameny. „Ani já ne. Asi nic.“ Těžko ho mohlo pobavit, že ho někdo vylákal v takovém počasí ven. Účelem toho žertu rozhodně nebylo vyvolat vřelé pocity k jeho autorovi. Cestou sem mu Erla pověděla, že krátce po poledni přišla zpráva adresovaná přímo jí, v níž stálo, že je v té zahradě něco, co by mohlo policii zajímat. Dopis nebyl podepsaný a neobsahoval žádné další podrobnosti. „Neměli bychom to tady zabalit?“

Erla se mu konečně podívala do očí a Huldarovi došlo, že měl radši držet pusy.

„Ne. Prohledáme to tady důkladněji, sakra.“

„Fajn. Žádný problém.“ Huldar zkřivil rty v úsměvu, který skoro okamžitě zmizel; bylo těžké předstírat, že mu nevadí, že tam musí zůstat. Nespouštěl oči z Erly. Ve vichřici se sotva držela na nohou, ale zjevně byla odhodlaná odvést co nejlepší práci. Obrátil se zpátky k dlažbě terasy a snažil se najít možné úkryty. Usnadnilo by jim práci, kdyby měli představu, co hledají.

Od vířivky k němu dolehl nějaký šramot a Huldar uviděl, jak se její víko lehce nadzvedlo a pak se znovu zaklaplo. Přes kvílení větru uslyšel zavržení pantů. V obložení vířivky byla malá dvířka, která Huldar ještě neprozkoumal, tak k nim došel, sledován z prvního patra ostřížím zrakem majitele domu. Ten muž jménem Benedikt nebyl jejich návštěvě příliš nakloněn, zdálo se, že nedokáže pochopit, co přesně se tam děje. Zdálo se nepravděpodobné, že by mohl mít s tím anonymním oznámením něco společného; tak upřímný úžas by těžko předstíral. Vypadal jako člověk, který šel nedávno do důchodu, jeden z těch panovačných starých páprdu zvyklých, že je všichni poslouchají, a pak si těžko zvykají na to, že ty časy jsou už pryč.

Huldar na něho znovu zamával a usmál se. Odpovědi mu bylo zamračení a gesto, které nejspíš mělo zname-

nat, že má nechat vířivku na pokoji. Ten muž si nemohl myslet, že se Huldar chystá skočit dovnitř; nepochybně mu dělalo větší starosti, co by se stalo s víkem, kdyby si pohrál se sponami, jež ho držely. Huldar, který neměl v úmyslu se jich dotknout, na něj kývl, aby ho uklidnil.

Za těmi malými dvířky byla jenom pumpa a hadice. Když Huldar strčil hlavu dovnitř, aby se přesvědčil, že se za změtí trubek nic neukrývá, uhodil se tvrdě o dřevěné obložení, které na protest zavržalo. Začínalo být jasné, že se honí za přeludem. Kdyby mu někdy padl do rukou člověk, který ten dopis napsal, byl by v pokušení udělat mu stejnou bouli jako tu, co se mu teď tvořila na hlavě. Jedna rána pěstí by mu sotva mohla uškodit. Jeho pověst už byla beztak v troskách.

Huldar zavřel dvířka a napřímil se. Mnul si bolavé místo na hlavě a rozhlížel se po šeré zahradě. Pročesali ji docela pečlivě, pečlivěji než zahrádku před domem. Doufal, že si Erla nevezme do hlavy pročesat ji ještě jednou. Ten staroch stál celou dobu u okna a v pravidelných intervalech na ně štěkal, aby dávali pozor na květiny, což bylo vzhledem k ročnímu období dost k smíchu. Ze záhonů trčely jenom holé stonky.

Huldar si uhladil vlasy dozadu, ale vítr mu je znovu sfoukl do čela. Zbytečná námaha, jako celý tenhle úkol. Kam by se měl podívat teď? Chodil po zahradě a snažil se objevit možný úkryt. Erla a Gudlaugur bloumali sem a tam stejně bezcílně, mladík stále s klackem v ruce. Huldar se vrátil, posadil se na vířivku a vychutnával si proudy teplé páry vycházející okolo víka.

Nebylo tam nic zajímavého.

Ten dopis musel být špatný vtíp – pokud se sem někdo nedostal před nimi a neodstranil to, co měli najít. Třeba nějaký rodič objevil v pokoji svého potomka drogy a chtěl je předat policii tak, aby nedostal dítě do maléru. Potomek ho mohl sledovat a drogy sebrat. Nepravděpodobné. Velmi nepravděpodobné. Pro rodiče by bylo mnohem

jednodušší spláchnout drogy do záchodu než s nimi dělat takové ciráty.

Vítr bez varování ustal a horká pára vystoupala Huldarovi po těle až do obličeje. Přinesla s sebou odér, který poznal. Kovový pach krve.

Vyskočil na nohy a odjistil víko. Z prvního patra se ozvalo naléhavé bušení na okno.

Chvilku trvalo, než Huldar rozeznal, co to ve vířivce plave, ale jakmile jeho mozek zpracoval neuvěřitelné informace, které přijal, udělal podvědomě krok dozadu a pustil přitom těžké víko. Vítr využil šance a mrštil jím dozadu tak prudce, až se ulomily panty. Víko, visící na jediné sponě, se začalo smýkat sem tam po dlažbě. Když však Huldar vzhlédl, aby viděl reakci majitele, nenašel ve starcově tváři vztek, ale úžas.

Úžas a hrůzu.

Huldar chvatně chytil víko a bojoval s ním, aby ho vrátil na místo. Křikl na Erlu a Gudlaugura o pomoc. Do víka se opřel další poryv větru. Svaly na pažích měl v jednom ohni. Nedokázal však odtrhnout oči od hladiny ve vířivce. Pocítil silnou touhu hned se vrátit k té triviální školní záležitosti.

Protože ve vodě rudé krví plavaly dvě lidské ruce.

2. KAPITOLA

V Dětském domě byl už několik dní klid a tohle ráno nebylo výjimkou. Freyja přišla jako poslední a hlavní dveře se od té doby neotevřely, zatímco telefon v recepci tvrdohlavě mlčel. Bylo to, jako by zima vysála z osob zneužívajících děti veškerou energii. Přestože měla Freyja nekonečného cyklu střídajících se vánic a tání plné zuby, byla připravená tomu počasí odpustit, pokud by skutečně mělo takový efekt. Viděla už příliš mnoho zlomených dětí, slyšela příliš mnoho ponurých popisů zneužívání, než aby za to nebyla vděčná. Pokud by byl výsledek takovýto, uvítala by jakékoli počasí světa.

Nápor větru zalomcoval okny, jako by okamžitě přijal její pozvání. Freyja si povzdechla. Netěšila se na nevyhnutelnou otravu se škrabáním čelního skla a v duchu se modlila, aby topení v tom jejím starém vraku pro jednu fungovalo. Při tom pomyšlení se otřásla. Pro zahřátí si připomněla, že zima má i svoje světlé stránky. Dokud bude počasí takhle špatné, bude mít pokoj od otravných přátel, kteří ji věčně chtěli tahat po všech kopcích do deseti hodin chůze od Reykjavíku, o nichž se doslechli.

„Freyjo, na tvém místě bych uklidila všechno, co se dá rozbít. Mám dojem, že máš návštěvu.“ Elsa, nová ředitelka centra, stála ve dveřích stísněné malé kanceláře, kam Freyju uklidili po jejím sesazení. Tato asi padesátiletá žena bývala šéfkou Agentury na ochranu dětí, než po tom debaklu nastoupila na Freyjino místo. Nepovažovalo se

za vhodné, aby byl ředitelem centra člověk, který někoho zastřelil. Přestože šlo o sebeobranu. Její šéfové se báli reakce médií, jež by mohla zpochybňovat její vhodnost pro tu roli. O to víc, že její bratr Baldur pobýval ve vězení. Nejhorší obavy agentury se naštěstí nepotvrdily, ale mezitím už přišla o práci, kterou milovala.

„Cože? Neposlouchala jsem tě.“ Její otupělost nakrátko vystřídalo překvapení, ale to nevydrželo dlouho. Za chvíli bude zase tupě zírat na monitor a rozjímat nad svým osudem. Takhle bude od teď vypadat její život? Skončí jako zaměnitelné kolečko v mašinerii sociálních služeb? Nebo snad ani ne kolečko, jenom malý zoubek? Ta mizerná nálada nijak nesouvisela s její šéfkou. Elsa byla milá a stala se z ní výborná ředitelka. Ne, šlo prostě o to, že její kariéra, teď na mnohem nižší úrovni, než by se jí líbilo, stagnovala. Výstřel, který vypálila, se bude Dětským domem rozléhat celá léta. V poslední době si pohrávala s myšlenkou, že se vrátí na univerzitu a začne od píky v jiném oboru, ačkoli nevěděla v jakém. Nedokázala si představit sebe samu jako geoložku nebo účetní. Měla talent na nahlížení do myslí dětí a dospívajících, ne na analyzování kamenů nebo tabulek s čísly.

„Právě zaparkoval venku. Tvůj přítel, ten smolařský polda.“

„Huldar?“ Freyja se instinktivně ušklíbla. „Není můj přítel. Spíš naopak. Musel přijet za někým jiným.“

Elsa mlaskla. „O tom pochybuju.“ Zvedla hubenou paži a ukázala z okna. „Je to on, ne?“ Ta žena vážila sotva padesát kilo. Neměla na sobě ani gram masa navíc, aby zamaskoval nebo změkčil její výraz, a její tvář se proto zdála být až příliš živá. Snažila se skrýt svou kostnatou postavu pod volnými šaty ve stylu hippies, ale i ty občas prozradily, co je pod nimi. Krátký sestřih jen zdůrazňoval její vzezření vězně po hladovce, zvláště když si oblékla něco oranžového.

Freyja krátce vyhlédla ven. Huldar se tam pral s větrem

o dveře policejního auta a snažil se je zavřít. „Ach, bože. Nechci s ním mluvit.“

„Jestli chce on mluvit s tebou, nemáš moc na vybranou, tedy pokud je tu služebně. Nemusím ti připomínat, jak je důležité udržovat dobré vztahy s policií.“ Z Elsinu výrazu bylo patrné, že do tohohle Freyja nemá co mluvit.

Ředitelka se vytratila, než Freyja stačila vznést jakékoli další námitky, a nechala ji tam sedět a modlit se, aby Huldar přijel za někým jiným. Slyšela, jak se otevřely hlavní dveře, a pak blížící se hlasy Elsy a Huldara. Než stačila dokončit modlitbu, stáli ve dveřích, její šéfka zastíněná policistovou urostlou postavou. Vypadal přesně stejně, jako když ho viděla naposledy: unavený a ztrhaný. Kupudivu mu to slušelo. Zнала ho už dost dobře na to, aby si uvědomovala, že je to jeho obvyklé vzezření. Dokonce i u soudu, oblečený v obleku, působil dojmem člověka, který by potřeboval jít rovnou domů do postele.

Černé kruhy pod očima, strniště, rozčuchané vlasy.

Freyju rozčilovalo, že tohle je přesně její typ, znavený, ale aktivní muž, který v posteli nemarní čas zíváním. Aspoň dřív nemarnil, jak věděla z vlastní zkušenosti, i když to byla známost na jednu noc. Byla to však jeho vina, že se zachoval jako takový idiot. Idiot, ale neuvěřitelný v posteli. Než se nechala unést těmito myšlenkami, připomněla si, že to on má na svědomí její současnou situaci; vedl vyšetřování případu, který ji stál práci.

„Vás dva nemusím představovat. Freyjo, buď mu prosím nápomocná.“ Ani zmínka o tom, co to bude zahrnovat. Elsa se obrátila a nechala je o samotě.

Huldar se rozpačitě usmál. Neměl na ni takový vztek jako ona na něho. Vlastně se nezlobil vůbec, soudě podle jeho neustálých pokusů obnovit jejich známost. Od chvíle, kdy vystřelila z té zbraně, se setkávali mnohem častěji, než by se jí líbilo. Oba byli předvolaní jako svědci v soudním procesu s mužem, jehož postřelila, a následně v mnohem kratším procesu s jejím bratrem Baldurem,

obviněným z nelegálního držení střelné zbraně. K jeho dřívějšímu trestu mu přidali dvanáct měsíců. Tohle nesla Freyja nejhůř, přestože to Baldur snášel statečně. „Dá mi to víc času na přemýšlení,“ ujistil ji. Freyja se ani neodvážila představit si, co tím myslí. Možná se na ni Baldur nezlobil proto, že se aspoň pokusila lhát o původu té zbraně, tvrdila, že ji našla někde ležet. Tomu parchantu Huldarovi musela přičíst k dobru, že se ji pokusil podpořit a nepravdivě vypověděl, že nemá ponětí, jak se zbraň dostala Freyje do ruky. Ničemu to však neprospělo a to, že mu byla zavázaná, ještě posílilo její vztek. Baldurův osud zpečetila přítomnost jeho otisků na zbrani a ona jen o vlásek unikla obvinění z křivého svědectví. To byl argument pro její odvolání z funkce ředitelky.

„Můžu dál?“

„Ano, jistě,“ odvětila chladně.

„A nemohl bych se i posadit?“

Stejně chladným tónem zopakovala „Ano, jistě,“ a dívala se, jak si dělá pohodlí. „Jak ti můžu pomoci?“

„Dobrá otázka.“ Huldar položil na stůl list papíru. Při pohledu na tu čmáranici si Freyja vybavila, že už dřív odhadla, že Huldar bude mít strašný rukopis. „Hodil by se názor dětského psychologa na případ, který vyšetřuju.“ Věnoval jí stejný rozpačitý úsměv, jako když stál ve dveřích. „A jiného než tebe neznám.“

„Chápu.“ Freyja se rozhodla, že to nechá být. Čím méně řekne, tím lépe. Nechtěla v něm vzbudit dojem, že je nakloněná přátelskému rozhovoru.

„No, takže... Než začnu... Jak se máš?“ Bez mrknutí snesl její pohled. Velká část šarmu toho parchanta pramenila ze soustředěné pozornosti, kterou jí věnoval, jeho nepřítomný výraz byl rázem pryč. Nepochybně se tak choval ke všem ženám.

„Dobře. Skvěle.“ Neobtěžovala se oplatit mu zdvořilost tím, že by se zeptala, jak se má on.

„A tvůj bratr?“

„Dobře. Skvěle. Na co ses chtěl zeptat?“

Zdalo se, že její úsečné odpovědi Huldarovi vůbec nevadí. Jen se znovu usmál a pak vysvětlil: „Mám tady dopis napsaný čtrnáctiletým děckem, nejspíš klukem. Potřebuju vědět, jestli by bylo dobré brát ho vážně.“

„Ukaž mi to.“

Huldar jí papír podal. Přečetla si text a vrátila mu ho. „Před jakou dobou to bylo napsané a za jakých okolností?“

„Skoro na den před deseti lety.“ Odvyprávěl jí příběh časové kapsle. Freyja bez zájmu naslouchala.

„Obávám se, že ti nemůžu pomoci. Tohle mi neposkytuje dost informací. Ale nemyslím si, že by ses tím měl nechat připravit o spánek. Spousta dospívajících sní o tom, že jednoho dne zabije své nepřátele, ale prakticky nikdo to nedovede do konce. Musel bys znát pozadí – pokud to dítě mělo vztek, když to psalo, třeba kvůli něčemu, co lidé na tom seznamu toho dne udělali, nebyl by důvod k obavám. Pisatel to ze sebe jenom potřeboval dostat. Na druhou stranu, jestli to dítě v sobě chovalo nenávisť dlouhou dobu, bylo by to znepokojivé. Ale to je nepravděpodobné. Muselo by mít hodně silnou motivaci, aby dokázalo někoho takhle nenávidět celé desetiletí. Strašně silnou.“

„Takže je naděje, že mi jednoho dne odpustíš?“ Huldar se smutně usmál.

„Řekla jsem, že to chce hodně silnou motivaci, ne že je to nemožné.“ Úsměv z jeho tváře zmizel a Freyja svých slov okamžitě zalitovala. Popravdě bylo dost těžké dál se zlobit na někoho, kdo seděl přímo před ní. Zášť se jí mnohem snáz pěstovala, když byla sama. „Každopádně bych se na tvém místě snažila vystopovat toho konkrétního jedince. Nepředpokládám, že z toho něco bude, ale aspoň budeš moci tu věc uzavřít a věnovat se dalším případům. Počítám, že toho má policie na talíři víc než dost.“

„Vlastně ani ne. Tohle počasí má vliv na zločinnost. Vedeme teď jedno velké vyšetřování – pořádně děsivý případ –, ale já nejsem členem vyšetřovacího týmu. K jeho

počátku jsem se připlétl jenom náhodou. Už mi nesvěřují nic důležitého.“ Tentokrát měl Huldarův úsměv naznačit, že mu to nevadí, ale jeho nedostatek přesvědčivosti jen zdůraznil, jak moc mu to leží v žaludku.

Přestože Freyja ten pocit znala až moc dobře, neřekla to nahlas. Kdyby jen na okamžik spustila svůj štít, ani by se nenadála a celá její obrana by se zhroutila. Potřebovala však rameno, na němž by se mohla vyplakat, někoho, kdo by naslouchal jejímu fňukání o ztrátě práce a navíc ji chápal. A takový člověk seděl naproti ní. Její kamarádky byly k ničemu; předstíraly soucit, ale jakmile otevřely ústa, prozradily se. Podle jejich názoru si za to všechno mohla sama. Bylo to její rozhodnutí vyspat se s truhlářem Jónasem, ze kterého se vyklubal policajt Huldar, to ona se rozhodla smířit se s ním, přestože všechno naznačovalo, že si s ním jenom koleduje o malér, a ona stiskla spoušť. Nebyla to vina nikoho jiného. Takže by prostě měla přijmout, co se stalo, přestat fňukat a začít s nimi chodit na jógu. Jediný člověk, který by jí možná byl ochotný naslouchat, byl její bratr Baldur, ona se však nedokázala přinutit, aby si mu postěžovala – i když si své problémy zavinil sám, prostě jí to nepřípadalo vhodné. Nakonec se Freyjiným nejlepším důvěrníkem ukázala být jeho fenka Molly. I když měla sklon během Freyjiných monologů zívat, dělat obličej a převalovat se, aspoň ji nikdy nekritizovala ani jí nedávala pitomé rady.

Než však mohla Freyja podlehnout pokušení vylít si srdce, Huldar pokračoval: „Každopádně si jsem jistý, že tě to nezajímá, takže se budu držet tématu.“

Freyja se musela v duchu usmát. Nevědomky se připravil o šanci nastolit během téhle návštěvy příměří. A ona si dá zatracený pozor, aby nedostal další příležitost.

„Mám další dopis, který vypadá jako napsaný stejným dítětem, pravděpodobně téhož dne. Ale rád bych znal tvůj názor. Myslíš, že to mohl být tentýž člověk?“ Podal jí druhou fotokopii.

„No, rukopis je podobný. Ale obsah se liší. Nejsem soudce. To nemáte u policie žádné experty?“

„Copak o to, jenže já doufal, že v těch dopisech postřehneš něco, co by naznačovalo, že by to mohl být ten samý kluk.“

Freyja přelétla načáraný text pohledem. *V roce 2016 bude jaderná válka. Na Islandu bude zima, ale líp než ve všech ostatních zemích, kde všichni umřou. Místo aby šli zločinci do vězení, budou je posílat do ciziny. A tam umřou taky. Thröstur, 9.B.* „Mohl by to být stejný člověk. Rozhodně to svědčí o stejné negativitě. Byly ostatní dopisy taky tak pesimistické?“

„Ne. Dobře, jeden nebo dva, ale ne tak moc. Spousta z nich předpovídala, že Island vyhraje mistrovství světa v házené, či popisovala divné a úžasné dopravní prostředky či zdroje ekologické energie a tak podobně. Nebo jaké jídlo budeme v budoucnosti jíst. Naštěstí se většina těch předpovědí nevyplnila. Nebyl bych moc nadšený, kdybych se musel začít živit hmyzem a mořskými řasami.“

„Poptal ses na toho Thröstura ve škole?“

„Zatím ne. Chtěl jsem si nejdřív poslechnout tvůj názor. Měl jsem pocit, že bych je neměl znepokojoval možnost, že by se z jejich bývalého žáka mohl vyklubat sériový vrah. Takže není důvod k obavám?“

„Myslím, že ne. Jestli je to tentýž chlapec, musel být z nějakého důvodu naštvaný, když ty dopisy psali. To by vysvětlovalo tu negativitu. Pochybuju, že je za tím něco vážnějšího.“

„Dobře.“ Huldar nevypadal, že by se chystal k odchodu, přestože rozhovor zřejmě skončil. „To je dobře.“

„Ano, to je.“ Úsměv, kterým ho Freyja poctila, měl vypadat sarkasticky. Rozhodla se, že už nic víc neřekne, ale pak ji něco napadlo a dodala: „Předpokládám, že jsi prověřil, jestli někdo s takovými iniciálami neumřel za podezřelých okolností?“

„Ano, samozřejmě. Zatím se letos nic takového nesta-

lo.“ Přitáhl si fotokopie zpátky k sobě a stočil je do pevné ruličky. „Ale rok 2016 sotva začal. Kdo ví, co se semele? Doufejme, že ne jaderná válka.“ Usmál se a vstal.

Freyja ho sledovala s pocitem lítosti, který nehodlala rozebírat. Neměla skoro nic na práci a Huldar jí aspoň oživil nudný den. Když se ve dveřích ohlédl, dala si záležet na prázdném výrazu, aby to vypadalo, jako když ji těší, že z něho vidí záda. „Máš ještě něco?“

„Vlastně ano. Byla bys ochotná setkat se spolu se mnou s pisatelem toho dopisu, jakmile zjistím, kdo to je? Pokud je pořád trochu labilní, postřehla bys příznaky spíš než já.“

Freyja odpověděla bez přemýšlení: „Dobře. Neškodí být si jistý.“

Huldar se zatvářil potěšeně a Freyja si uvědomila, že nemá energii pěstovat v sobě deset let zášť. Ale než tu myšlenku stačila rozvinout, vyhrkl Huldar další otázku, zdánlivě bezděčně: „Jaký člověk by někomu usekl ruce?“

„Cože?“ Tak ji to šokovalo, až si myslela, že se přelechla.

„Kdo by byl schopný useknout někomu jinému ruce?“

„Hodně záleží na tom, jestli byla oběť v té chvíli živá nebo mrtvá.“

„Nejspíš živá.“ Potěšení se už z jeho tváře vytratilo.

Freyja o odpovědi neuvažovala. Koneckonců nevěděla o žádné studii, kterou by mohla citovat na podporu svého závěru. „Šílenec. Někdo vážně vyšinutý.“

Pokud vás kniha zaujala, můžete si ji
zakoupit v našem e-shopu